

ת"ד 5285/07/13 - מדינת ישראל נגד אליהו הרשקוביץ

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ת"ד 5285-07-13 מדינת ישראל נ' הרשקוביץ
בפני כבוד השופטת טל תדמור-זמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אליהו הרשקוביץ

הנאשם

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הריני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

1. העובדות הצריכות לעניין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות במעבר חציה בבטחה, נהיגה בקלות ראש, נהיגה בדרך הגורמת נזק לרכוש ולאדם וגרימת תאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש.

כעולה מעובדות כתב האישום, בתאריך 11.1.12 בשעה 15:30 לערך, נהג הנאשם ברכב פרטי בכביש מספר 56 (אין חולק כי מדובר בטעות סופר והכביש הרלבנטי הוא כביש 65) מכיוון מזרח למערב והתקרב לצומת כפר קרע (להלן: "**הצומת**"), אשר לרוחבה מסומן מעבר חציה להולכי רגל (להלן: "**מעבר החציה**"). באותה עת חצה מר א פ מ (להלן: "**הולך הרגל**") את הכביש במעבר החציה, משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם. הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, המשיך בנסיעתו ופגע בהולך הרגל, לאחר שהחל לחצות בתוך מעבר החציה.

עוד נטען בכתב האישום כי כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל חבלות של ממש שהתבטאו בשברים בשוק ימני ובצלעות ובמהלך אשפוזו הוא עבר החיאה ונמצא כי הוא סובל מדימום עכבישי נרחב ודימום סובדוראלי.

הנאשם הודה כי נהג במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום, הודה כי באותה עת הולך הרגל חצה את הכביש במעבר החציה, לא חלק על החבלות שנגרמו להולך הרגל כתוצאה מהתאונה, אך כפר באחריות לתאונה.

כי כך, נשמעו ראיות בתיק. במהלך שמיעת הראיות התברר כי הולך הרגל נפטר בראשית שנת 2015 מדום לב.

מטעם המאשימה העידו בוחן התנועה - רס"ב ווהבי ג'אהד, בנו של הולך הרגל - ו א פ, מר מסארווה עבד אל סלאם - עד ראיה לתאונה ורס"מ שמואל כץ - סייר במשטרת חדרה.

מטעם ההגנה העידו הנאשם, אשתו ומר דורון פת - בוחן תנועה שערך חוות דעת מומחה מטעם ההגנה.

2. טענות הצדדים

ב"כ המאשימה הגישה סיכומיה בכתב, תוך הוספת התייחסות בעל פה לעדות המומחה מטעם ההגנה. בסיכומיה הכתובים הפנתה ב"כ המאשימה לעדות הבוחן מטעמה, לצד הראיות שהוגשו באמצעותו, טענה כי עדותו לא נסתרה וביקשה לאמצה. כן טענה שבגרסת הנאשם התגלו סתירות, הן לעניין הבלימה שלו והן לעניין תקינות הרמזור של הולך הרגל. ב"כ המאשימה טענה כי עדויות עדי המאשימה תומכות ומחזקות אחת את השניה, הדגישה כי הנאשם אישר שלא בלם בלימת חרום וטענה כי לו היה עושה זאת, יכול היה למנוע את התאונה. עוד טענה כי הנאשם הפר את חובתו להאט את מהירות נסיעתו בהתקרבו למעבר חציה ואף לעצור, בהפנותה לפסיקה.

סיכומיה של ב"כ המאשימה בעל פה, אינם מתיישרים בחלקם עם סיכומיה בכתב ועם האמור בכתב האישום. כך, טענה כי יש לפסול את עדותו של עד הראיה לאירוע, שכן גרסתו אינה הגיונית (זאת לאחר שטענה כי עדויות עדיה תומכות ומחזקות זו את זו) וכך ביקשה לאמץ את גרסת הנאשם, לאחר שטענה כי נפלו בה סתירות ואין לקבלה. זאת ועוד, ב"כ המאשימה הפנתה לקביעות הבוחן בדבר מיקום הנזק של הרכב הפוגע (מעיקה מלפנים לאחור ומימין לשמאל) וטענה כי יש בהן כדי לתמוך טענה הנאשם (!) כי כיוון החציה היה מימין לשמאל, זאת בניגוד לנטען בכתב האישום, לפיו הולך הרגל חצה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

עם זאת, ב"כ המאשימה נותרה עקבית בטענתה כי לו הנאשם היה בולם ברגע שהבחין בהולך הרגל יורד לכביש, אזי התאונה היתה נמנעת וציינה כי גם המומחה מטעם ההגנה אישר זאת.

סופם של דברים, ביקשה ב"כ המאשימה לאמץ את גרסת הנאשם באשר להתרחשות התאונה, לאמץ את קביעות הבוחן ולהרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ב"כ הנאשם הגיש אף הוא סיכומים בכתב לצד השלמת סיכומיו בעל פה.

בסיכומיו הכתובים הפנה ב"כ הנאשם לעדותו של עד הראיה וטען כי עדותו נגבתה רק בחלוף כחצי שנה לאחר קרות התאונה וכי הוא בן כפרו של הנפגע ולכן אינו נטול פניות. עם זאת, טען ב"כ הנאשם כי אילו יאמץ בית המשפט את גרסתו, המסקנה היא שהנאשם הוא לא זה שנהג ברכב וממילא מדובר בתאונה בלתי נמנעת ועל כן יש לזכות את הנאשם מהעבירות מושא כתב האישום.

ב"כ הנאשם הפנה לעדותו של הבוחן וטען כי הבוחן, שאישר כי ערך את החישובים בתיק בהתבסס על נתונים סטטיסטיים, לא לקח נתונים שהיו עשויים לפעול לטובת הנאשם, בניגוד לנהוג, ואף לא ייחס לנאשם את גורם ההפתעה המתבקש בנסיבות התיק דנן. כן טען שהבוחן לא בדק את מקדם החיכוך באמצעות וריקום ולא בדק את תכנית הרמזורים בצומת. ב"כ הנאשם הפנה לחוות דעתו של פרקליט המדינה מיום 21.1.16 באשר לאופן חקירת תאונות דרכים וטען כי המאשימה חדלה בחקירת התיק דנן, שכן עד ראיה נוסף שהיה במקום כלל לא נחקר וצילומים שערך הבוחן כלל לא הוגשו. ב"כ הנאשם הפנה לחוות דעת המומחה מטעם ההגנה וטען כי עדותו של המומחה לא נסתרה בחקירה נגדית.

בסיכומיו בעל פה הדגיש ב"כ הנאשם כי הנאשם נסע כשבכיוון נסיעתו אור ירוק ברמזור, בעוד הולך הרגל חצה את הכביש באור אדום וטען כי הגם שהנאשם לא בלם בלימת חרום, הוא פעל בדרך הטובה ביותר שנראתה לו כדי למנוע את התאונה וסטה לנתיב השמאלי, תוך שהוא בולם את רכבו, כפי שניתן להסיק ממקום עצירתו. עוד טען ב"כ הנאשם כי סעיף 52(6) לתקנות התעבורה אינו רלבנטי לענייננו, שכן מדובר במעבר חציה בצומת מרומזר וברגע שיש להולך הרגל אור אדום, עליו לציית לרמזור והוא לא נהנה מזכות קדימה.

לאור שפורט לעיל, ביקש ב"כ הנאשם לקבוע כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת ולזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

3. שתי הערות בטרם דיון לגופו של עניין

התביעה עמדה על השמעת עדותו של ע.2, בנו של הולך הרגל ולא מצאתי על שום מה. הבן לא היה עד לתאונה וכל שמסר באשר לנסיבותיה, נודע לו מפי השמועה. כי כך, אני סבורה כי אין לעדותו ערך ראייתי (ראה עדותו בעמ' 15-16 לפרוט').

עד תביעה נוסף שהופיע ברשימת העדים בכתב האישום הוא הולך הרגל, אלא שלדאבון הלב, הוא נפטר טרם שמיעת הראיות בתיק, ללא קשר לתאונה. המאשימה ביקשה להגיש הודעתו של הולך הרגל מכח סעיף 10(1) לפקודת הראיות, ברם בקשתה נדחתה, בין היתר, לאור העובדה כי הודעתו נגבתה בחלוף 4 חודשים מיום התרחשות התאונה, מבלי שניתן הסבר לשיהוי בגבייתה (החלטה מיום 5.11.15).

בהתחשב ביריעת המחלוקת בתיק דנן, לא מצאתי לפרט בהרחבה את עדויות כלל העדים. אלה יובאו, תוך דיון בשאלות הדורשות הכרעה, כפי שיפורט להלן.

4. דיון

לאחר שעברתי על מכלול העדויות, הראיות ותשובת הנאשם לכתב האישום, מצאתי כי הצדדים אינם חלוקים על

העובדות הבאות:

- א. הנאשם נסע מכיוון מזרח למערב, בכביש בין עירוני שהמהירות המותרת בו הינה 90 קמ"ש, במהירות של 70 קמ"ש.
- ב. בהגיעו לצומת המשיך בנסיעתו לכיוון מערב כשמופע האור ברמזור בכיוון נסיעתו הינו ירוק.
- ג. להולך הרגל ולנהג הרכב אין ירוק משותף.
- ד. באותה עת החל הולך הרגל לחצות במעבר החציה מכיוון שמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם, לאחר שהשלים קטע ראשון של מעבר חציה והגיע לאי התנועה.
- ה. במסלול בו נסע הנאשם 3 נתיבים, לרבות נתיב הפניה ימינה לכפר קרע. רוחב הנתיב השמאלי והאמצעי הינם 3.6 מטר כל אחד, ורוחב הנתיב הימני הינו 4.5 מטר, היינו, אורך מעבר החציה כולו הינו כ-11.7 מטר (4/ת).
- ו. הנאשם פגע בהולך הרגל במרחק של פחות ממטר מאי התנועה, ממנו החל הולך הרגל לחצות את הכביש (2/ת).
- ז. הולך הרגל נפגע כתוצאה מהתאונה, כמתואר במסמכים הרפואיים 7/ת.
- ח. במקום לא נמצאו סימני בלימה ורכבו של הנאשם נעצר 7 מטר לאחר מעבר החציה.

השאלה העיקרית המצויה במחלוקת היא אחריותו של הנאשם לתאונה. לדידה של המאשימה היה על הנאשם לבלום בלימת חירום עת הבחין לראשונה בהולך הרגל ולו היה עושה כן, אזי התאונה היתה נמנעת. לדידו של הנאשם, אין להטיל עליו חובה לבלום בלימת חירום ויש לקבוע כי האופן בו נהג, סביר הוא בנסיבות ואין בו משום רשלנות או קלות ראש. כן טוען הנאשם כי התנהגותו של הולך הרגל היא שגרמה לתאונה ולמעשה מדובר בתאונה בלתי נמנעת מצדו.

נוכח השאלה שבמחלוקת מתעצמת הנפקות שיש לאופן חציית הולך הרגל את מעבר החציה עובר לתאונה. בהקשר זה הציגה המאשימה שתי גרסאות עובדתיות שונות.

גרסה אחת - גרסתו של עד ראיה לתאונה, לפיה הולך הרגל הספיק לעשות שני צעדים עד שרכב הנאשם, בו נהגה אשה, פגע בו. גרסה שניה - גרסת הנאשם, לפיה כשהבחין בהולך הרגל חוצה את הכביש משמאל לימין בכיוון נסיעתו, בעוד האור הירוק דולק ברמזור, הוא סטה לנתיב השמאלי על מנת להימנע מפגיעה, ברם בשלב מסוים הסתובב הולך הרגל ושב לאחור, לעבר הנתיב השמאלי, אז כבר לא יכול היה להימנע מפגיעה בו.

מששמע בית המשפט גרסתו של עד, אני סבורה כי הוא אינו יכול להתעלם הימנה ולא להזכירה כלל במסגרת הכרעת הדין, כאילו לא נשמעה בפניו. קל וחומר במצב בו אחריותו של הנאשם נגזרת מקביעה עובדתית אשר לאותה עדות יש כדי לתרום לה. כי כך, אתיחס להלן לעדותו של עד הראיה לתאונה.

4.1 עדותו של עד הראיה לתאונה

ע.ת. 3, מר מסארווה עבד אל סלאם (להלן: "**העד הניטראלי**"), העיד כי עמד ברמזור אדום בצומת, ממול כיוון נסיעת הנאשם, בכוונה לפנות לכפר קרע, עת הבחין באדם זקן חוצה את הכביש מצד דרום לכיוון הכפר. לאחר שהזקן חצה מסלול אחד, הוא שם לב שהמכוניות לידו נעצרו וזה סימן שנותנים לאלה מהכפר לצאת שמאלה לכיוון עפולה. העד הניטראלי העיד כי בשנייה האחרונה הוא שם לב שהבן אדם עשה 2 צעדים בתוך מעבר החציה ופתאום בא רכב מכיוון עפולה לחדרה, נתן ברקס ונתן מכה לזקן, שנפל על המדרכה שם. הוא ירד לתת עזרה להולך הרגל וכשראה שיורד לו דם מהראש, התקשר לאמבולנס. בינתיים ניידת עברה במקום ועצרה ליד הנפגע. עוד העיד כי ראה שמי שנהג ברכב הפוגע זו גברת ולא גבר, לידה ישב בחור, הם היו קצת מבוגרים, היא היתה בהיסטריה והוא ניסה להרגיע אותה.

לשאלות התובע השיב העד כי התאונה ארעה בשעות הצהריים (שתיים - שלוש) וכי לא ירד גשם, אבל הכביש היה רטוב. כן ציין כי במקום התאונה נכח אדם נוסף, אשר דיבר עם השוטר שהגיע למקום ואמר לו שהוא מטמרה ולאחר מכן היו אנשים נוספים שהתקהלו (עמ' 16-17 לפרוט').

בחקירתו הנגדית אישר העד כי הוא נחקר חצי שנה לאחר התאונה והסכים שגיל 60 זה לא זקן ושהנאשם נראה צעיר (עמ' 17 לפרוט' בש' 19-31). כן אישר שלא ראה את האור ברמזור של הולך הרגל, אבל אם הרכבים שמימינו עצרו באדום, זה אומר שהיה לו ירוק. העד הניטראלי העיד כי הולך הרגל חצה בקצב איטי והלך מכופף, אבל בלי מקל ולאחר שעמד כחצי דקה על אי התנועה, בין מעברי החציה, הוא חצה שני צעדים ואז פגע בו הרכב עם הפינה הקדמית שמאלית שלו והזקן שכב על אי התנועה עם פגיעה בראש. עוד העיד כי ראה את הרכב מתחיל לבלום למרות שלא יצא ממנו עשן (מעמ' 18 לפרוט' בש' 15 עד עמ' 19 בש' 31).

כשנשאל העד היכן היה הולך הרגל, השיב כי הוא היה באמצע המעבר וכשעומת עם העובדה שבסקיצה שהוא ערך הוא צייר את הולך הרגל מאד קרוב לאי התנועה, העיד כי מה שנכון הוא מה שציין בציור (עמ' 20 לפרוט' בש' 1-6).

העד העיד כי הוא אינו זוכר איך נראית הנהגת שנהגה ברכב הפוגע, הוא לא יודע לתת פרטים שלה או של הגבר שישב לידה, אבל הוא בטוח שהגבר שישבה לידה הוא הנאשם (עמ' 20 לפרוט' בש' 9-25). כשנשאל העד אם הוא ראה שהולך הרגל חצה כמעט 4 מטרים במעבר החציה וחזר לאחור כשלושה מטרים, השיב כי הוא לא ראה דבר כזה וזה לא יכול להיות (עמ' 20 לפרוט' בש' 28-32).

בחקירה חוזרת הסביר העד כי את עדותו לגבי חילופי המופעים ברמזורים מסר בהסתמך על ניסיונו האישי וחזר על גרסתו לפיה הולך הרגל לא מעד אחורה, לא הלך אחורה ולא כלום וכלשונו: "**שני צעדים והאוטו פגע בו לא חזר אחורה ולא כלום**" (עמ' 22 לפרוט' בש' 3-4).

למקרא מכלול הראיות עולה כי קיימות ראיות התומכות את גרסת העד הניטראלי. כך ת/4, תרשים התאונה שערך הבוחן, כך המסמכים הרפואיים ת/7 וכך דו"ח הפעולה ת/8.

בתרשים ת/4 מסומן מיקום הפגיעה בהולך הרגל סמוך עד מאד, שלא לומר צמוד לאי התנועה שבין שני המעברים, מה שתומך עדותו של העד הניטראלי, כי הולך הרגל עשה שני צעדים במעבר החציה בטרם נפגע. **המסמכים הרפואיים (ת/7)** מלמדים כי הולך הרגל נפגע בצד ימין של גופו (נמצא שבר מרוסק בשוק ימין ושברים בצלעות 6-7 מימין) וסבל

מדימום בראש, כאשר הפגיעה בצד השמאלי של הראש בולטת יותר. בכך יש כדי לתמוך הגרסה לפיה הולך הרגל נפגע בצד הימני של גופו, בחצותו את הכביש משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם, ונפל על צדו השמאלי, אז נחבל בראשו.

דו"ח הפעולה 8/ת תומך אף הוא במהימנות העד הניטרלי, שכן מצוין בן כי אכן נכח במקום עד ראיה נוסף, מטמרה.

ב"כ הנאשם אמנם טען כי העד הניטרלי אינו נטול פניות, אולם לאור שפורט לעיל, אני סבורה כי לא כך הם פני הדברים. לאחר ששמעתי עדותו של העד הניטרלי ובחנתי אותה אל מול יתר הראיות, אני סבורה כי מדובר בעדות מהימנה, נטולת פניות או אינטרס.

לא למותר לציין, כי בחקירתו הנגדית אישר הבוחן מטעם המאשימה כי אימוץ גרסתו של העד הניטרלי מוביל למסקנה כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת (ראה עמ' 9 לפרוט' בש' 22-29).

לאור האמור ניתן היה לצפות שהבוחן יחקור לעומק את נסיבות התאונה, על פי גרסת העד הניטרלי. למרבה הפליאה, לא זו בלבד שגרסתו לא נחקרה כלל, אלא שבסיום שמיעת הראיות, ביקשו הצדדים - הן המאשימה והן ב"כ הנאשם - כי אתעלם הימנה ואאמץ את גרסת הנאשם.

כי כך, חרף התמיהה העולה לנוכח הבקשה, ראיתי להיעתר לה ולבחון נסיבות התאונה על פי גרסתו של הנאשם לאירוע.

4.2 גרסת הנאשם

הנאשם ביקש לראות בחקירתו במשטרה - 6/ת - את עדותו הראשית.

מת/6 עולה כי הנאשם נהג ברכב, בכביש 65 מכיוון מזרח למערב כשאשתו ישבה לידו. הוא נסע בנתיב האמצעי במהירות של כ-60-70 קמ"ש, הרמזור בצומת בכיוון נסיעתו היה ירוק, הוא המשיך בנסיעה ובערך 20-30 מטר לפני הצומת הבחין בהולך רגל מבוגר שחצה את הכביש משמאל לימין, לכן האט ועבר לנתיב השמאלי. הולך הרגל חצה 3-4 מטר ואז חזר בחזרה לאי התנועה ובחזרה שלו הוא פגע בו עם הפינה הקדמית שמאלית של הרכב. הרכב נעצר קצת אחרי מעבר החציה והולך הרגל נפל ושכב קרוב לאי התנועה. עוד מסר הנאשם כי הכביש היה פנוי, הן לפניו והן מימינו והוא הבחין לראשונה בהולך הרגל כשהוא קפץ לכביש משמאל לימין, ולכן ניסה לברוח ממנו שמאלה. לדברי הנאשם הולך הרגל חצה בהליכה מהירה, הייתה לו שקית ביד, הכביש היה רטוב אך הראות טובה ודבר לא הפריע לו לראות את הולך הרגל. הנאשם הסביר כי לא בלם בלימת חירום כשראה את הולך הרגל, אלא עבר לנתיב השמאלי כדי לעקוף אותו, אבל הולך הרגל חזר בחזרה ואז הוא בלם חזק אבל לא הספיק לעצור ופגע בו.

בפתח עדותו בבית המשפט הגיש הנאשם תמונות שצילם לטענתו לאחר התאונה (נ/2) ויש בהן כדי ללמד שהאור האדום ברמזור של הולך הרגל לא פעל.

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם את הדברים שמסר בהודעתו ת/6 והעיד כי אמנם לא היה מכשול בשדה הראיה שלו, ברם הולך הרגל הופיע לו לפתע על הכביש, כשהרמזור בכיוון נסיעתו ירוק ולהולך הרגל אמור להיות רמזור אדום ובמרחק בו הבחין בו, לא היה לו זמן לחשוב. הנאשם העיד כי לא ייתכן שהוא נסע ופתאום פגע בהולך הרגל והסביר כי ההחלטה לעבור מהמסלול האמצעי לשמאלי זה אינסטינקט של עשירות השניה, שכן הוא ניסה לברוח ממנו ואז הולך הרגל הפתיע אותו וחזר ולא היה לו מה לעשות. הנאשם העיד כי לולא הולך הרגל חזר, הוא לא היה פוגע בו (עמ' 28 לפרוט'). הנאשם הסכים כי לו היה עוצר לפני מעבר החציה התאונה לא היתה מתרחשת, אך שב והדגיש כי הוא לא היה במרחק שאפשר לו לעצור ובנסיבות בהן מעבר החציה הוא מרומזר, אין עליו חובה לעצור או לתת זכות קדימה להולך הרגל, אלא על כל אחד מהצדדים לציית להוראות הדרך (עמ' 29 לפרוט').

הנאשם העיד כי הולך הרגל חצה במהירות וכשנשאל לגבי התמונות נ/2, השיב כי לאחר החקירה, אחרי שכולם הלכו, הוא שב לצומת ואז צילם את התמונות במצלמה שהייתה לו ברכב. רק אז הבחין שהאור האדום ברמזור של הולך הרגל לא עבד (מעמ' 30 לפרוט' בש' 21 עד עמ' 31 בש' 29).

אשתו של הנאשם הובאה כעדת הגנה מטעמו וליבת עדותה תומכת בגרסתו. אשת הנאשם אמנם ציינה כי הם נסעו בנתיב השמאלי, אולם למקרא הודעתה במשטרה (נ/3) ועדותה בבית המשפט, אין זה מן הנמנע שעדותה באשר לנסיעה בנתיב השמאלי מתייחסת לשלב בו הנאשם כבר סטה מהנתיב האמצעי, לאחר שהבחין בהולך הרגל (ראה נ/3 ועמ' 35 לפרוט' בש' 23-2).

4.3 עדותו של הבוחן בהתייחס לגרסת הנאשם

ע.ת 1, רס"ב ווהבי ג'יהאד, בוחן תאונות דרכים במשטרת חדרה מזה 28 שנה (להלן: "**הבוחן**"), ערך את דו"ח הבוחן (ת/1), נספח לדו"ח הבוחן (ת/2), סקיצה של מקום התאונה (ת/3), תרשים של התאונה (ת/4), דו"ח פעולה (ת/5) וגבה את הודעת הנאשם (ת/6).

מדו"ח הבוחן והנספח לו עולה כי לפי הנתונים בהם השתמש הבוחן (מהירות נסיעה של כ-70 קמ"ש ומרחק של 92.7 מ' ממעבר החציה), לו הנאשם היה בולם בלימת חירום עת הבחין לראשונה בהולך הרגל, הוא היה נעצר במרחק של 40.14 מ' ממעבר החציה והיה מונע את התאונה.

בחקירתו הנגדית אישר הבוחן (בסופו של דבר) כי בהעדר נתונים ספציפיים העולים מתיק החקירה, עושים שימוש בנתונים סטטיסטיים ונהוג לקחת את הערך העליון כבסיס לחישובים (מעמ' 5 לפרוט' בש' 23 עד עמ' 6 בש' 10). הבוחן העיד כי טווח מהירות חציה של הולך רגל נע בין 1.5 - 2.2 מטר לשנייה ובמקרה דנן הוא נתן כמעט את הערך העליון (2 מ' לשנייה), בהתחשב בעובדה כי הולך הרגל היה אדם מבוגר שהחזיק שקיות ביד ולמשקל יש השפעה על קצב החציה של בנאדם (עמ' 6 לפרוט' בש' 11-21). הבוחן הסביר כי קבע שהולך הרגל חצה בהליכה מהירה בהתבסס על הצבעת המעורבים בתאונה, אם כי לא ידע לומר איזה מהמעורבים. בהתייחס לטבלה שמתייחסת למהירות חציה של הולכי רגל לפי גילאים (נ/1) אישר הבוחן כי בין גיל 6-60, אם הולך הרגל מתפרץ לכביש בריצה, יש לחשב

מהירות חציה שנעה בין 2.7 מ' לשנייה לבין 3.3 מ' לשנייה (מעמ' 6 לפרוט' בש' 24 עד עמ' 7 בש' 7).

בהתייחס למהירות בה נהג הנאשם, הסביר הבוחן כי בהעדר סימני בלימה על הכביש, הוא לקח את המהירות שמסר הנאשם וחישב לפי 70 קמ"ש, שכן במהירות זו לוקח לנאשם יותר זמן לעצור ולכן יש בכך כדי לפעול לטובתו (עמ' 7 לפרוט' בש' 18-32).

בהתייחס למהירות הסיבוב של הולך רגל, הבוחן אישר כי זו נעה בין 0.5 - 1.3 שניות ושלטובת הנהג עדיף לקחת את המהירות הנמוכה יותר (עמ' 8 לפרוט' בש' 7-22).

בהתייחס לגרסת העד הניטראלי, הבוחן אישר שאם הולך הרגל חצה מטר אחד עד לפגיעה, אז התאונה היא בלתי נמנעת, שכן כל חציה של הולך רגל שפחותה מ-2 מטר בשנייה היא בתוך זמן התגובה של הנהג ואז התאונה בלתי נמנעת (עמ' 9 לפרוט' בש' 10-29).

הבוחן העיד שלא בדק את תכנית הרמזורים בצומת, כיוון שלא מדובר בתיק של אי ציות לרמזור, אלא אך בדק שאין ירוק משותף להולך הרגל ולרכב ושהמנורות ברמזור עבדו. הבוחן אישר שלא רשם את האמור בדו"ח, אבל זה מה שהוא עושה בכל תאונה (עמ' 10 לפרוט' בש' 1-11 ובש' 25-32).

הבוחן אישר כי ייחס לנאשם זמן תגובה רגיל של 1.05 שניות ולא ייחס לו גורם הפתעה, שכן לדידו גם אם הולך הרגל חוצה באדום, הנהג צריך להיות זהיר באזור הזה ולצפות שמישהו יקפוץ לו לכביש (עמ' 10 לפרוט' בש' 12-24).

הבוחן אישר שלא ביצע ניסוי וריקום כדי לקבוע את מקדם החיכוך של הכביש, שכן המכשיר לא היה מכויל אותה עת. כן אישר כי במצב הכביש בעת התאונה מקדם החיכוך יכול להיות 0.5 או 0.7 (עמ' 12 לפרוט' בש' 6-25).

הבוחן העיד כי בהעדר ממצאים לסתור, לא היתה לו סיבה שלא לאמץ הנתונים שמסר הנאשם ועל פי הצבעת הנאשם קבע כי הולך הרגל חצה 4.7 מטר עד שהסתובב חזרה (מעמ' 12 לפרוט' בש' 28 עד עמ' 13 בש' 10).

בהתייחס לפגיעות של הולך הרגל, העיד הבוחן כי הוא לא יכול לקבוע על סמך המסמכים הרפואיים את כיוון חצייתו, שכן ייתכן והולך הרגל ראה את הרכב והסתובב ולכן מיקום הפגיעה אינו רלבנטי (מעמ' 13 לפרוט' בש' 25 עד עמ' 14 לפרוט' בש' 10).

4.4 עדותו של המומחה מטעם ההגנה

מר דורון פת, בוחן תנועה בעברו (להלן: "**המומחה**"), ערך את חוות הדעת נ/4 (להלן: "**חוות הדעת**"). בחוות הדעת חלק המומחה על הנתונים בהם השתמש הבוחן בעשותו את החישובים בתיק, טען כי בחלק מהחישובים הבוחן אף שגה, ערך חישובים משלו וקבע בסיכום חוות דעתו כי בנסיבות המקרה, מדובר בתאונה בלתי נמנעת.

בחקירתו הנגדית הסכים המומחה כי הנאשם לא בלם בלימת חירום. עם זאת, המומחה העיד כי הנאשם האט לפני מעבר החציה ונעצר לאחר הפגיעה, שארעה תוך כדי בלימה (עמ' 30 לפרוט' בש' 1-5).

המומחה העיד כי הגרסה לפיה הולך הרגל החל לחצות משמאל לימין, הסתובב 180 מעלות, חזר לנתיב השמאלי ושם נפגע, היא אחת מתוך 5 אפשרויות שונות לאופן התרחשות התאונה, כפי שעולה מחומר הראיות וכפי שצוין בחוות הדעת (עמ' 30 לפרוט' בש' 6-13).

המומחה התייחס לשוני בין גרסת הנאשם לגרסה של אשתו באשר למרחק אותו הספיק הולך הרגל לעבור טרם הסתובב, חזר על הסתייגותו מקביעת הבוחן לפי הצבעת הנאשם, בהעדר צילומים המתעדים ההצבעה ומתוך הנחה שיש איזה טווח שגיאה של מטר לכל כיוון, וציין כי חישוב הזמן שהולך הרגל שהה בכביש תלוי במהירות החציה שמייחסים לו. הבוחן קבע זמן של 5.35 שניות, בעוד הוא סבור שמדובר ב-4.45 שניות (מעמ' 31 לפרוט' בש' 21 עד עמ' 32 בש' 16).

בהתייחס לנתונים השונים בהנחיה מספר 19/96, שעניינה מהירות חציית הולכי רגל ואשר צורפה לחוות הדעת, הסביר כי יש לקבוע ערכי מהירות בהתאם לנסיבות המקרה הספציפי (האם הולך הרגל חצה במעבר חציה מרומזר, לא מרומזר, האם הגיע רכב תוך כדי חציה אם לאו וכד') ומכל מקום יש לקחת את הנתונים שפועלים לטובת הנאשם (מעמ' 32 לפרוט' בש' 21 עד עמ' 33 בש' 9).

המומחה הסכים עם הקביעה שהנאשם נהג במהירות של 70 קמ"ש, כמו גם עם טווח מהירות החציה של הולך הרגל, שנע בין 1.5 מ' לשנייה ל-2.2 מ' לשנייה והסביר כי הוא והבוחן חלוקים על הערך שצריך היה לקחת לצורך החישובים בתיק. לשאלת בית המשפט השיב המומחה כי הערך הגבוה של 2.2 מ' לשנייה, לצד מרחק החציה ונתונים נוספים, הוא ש"עושה את ההבדל" בתיק הזה (מעמ' 33 לפרוט' בש' 29 עד עמ' 34 בש' 28).

המומחה לא הסכים עם ב"כ המאשימה כי הנאשם צריך היה לצפות שמיישהו יחצה את הצומת והסביר כי מדובר בכביש בין עירוני, צומת מרומזר, לנאשם אור ירוק ברמזור ונהג סביר לא מניח שבנסיבות אלה הולך רגל יקפוץ לו לכביש כשיש לו אור אדום (עמ' 36 לפרוט' בש' 21-27).

המומחה העיד כי חישוב את זמן הסיבוב של הולך הרגל לפי 0.5 שניות ובנתונים אלה, אם לילך לפי גרסת הנאשם, כשהנאשם הבחין בהולך הרגל הוא היה במרחק של 86 מ' ממעבר החציה וכשהולך הרגל הסתובב חזרה על מעבר החציה, הוא כבר היה במרחק של כ-38 מ' ממנו (מעמ' 37 לפרוט' בש' 17 עד עמ' 38 בש' 29).

המומחה אישר כי אם הנאשם היה בולם בלימת חירום במרחק של 86 מטר, התאונה הייתה נמנעת (עמ' 38 לפרוט' בש' 32-30), אולם הסביר כי לא היה צורך לבלום בלימת חירום, שכן הולך הרגל חצה משמאל לימין ואם הוא לא היה חוזר על עקבותיו, התאונה הייתה נמנעת (עמ' 39 לפרוט' בש' 4-1).

לשאלת בית המשפט השיב המומחה כי לפי גרסת העד הניטרלי התאונה היא בלתי נמנעת ולפי גרסת הנאשם יש להתייחס לנקודת הזמן בה הולך הרגל הסתובב כנקודה קריטית ולערוך את החישובים מאותה נקודה. לגבי נקודה זו המומחה העיד כי כאשר הולך הרגל הסתובב, הנאשם היה במרחק של כ-38 מטרים ממנו ולכן לא היה די גם בבלימת חירום כדי למנוע את התאונה (מעמ' 39 לפרוט' בש' 14 עד עמ' 40 בש' 9).

בחקירתו החוזרת הסביר המומחה כי בחוות דעתו הוא התייחס לחמישה תרחישים שונים וקבע מסקנות לכל תרחיש ותרחיש. המומחה העיד כי החציה במקרה דנן מאוד מוזרה ומחולקת לשתי פאזות. בפאזה הראשונה יש חציה משמאל לימין, זה מה שראה הנאשם ולדידו הוא רשאי למנוע את התאונה על ידי סטייה מנתיב נסיעתו, שכן זה שיקול דעת נכון, בהנחה שהולך הרגל ישלים את החציה. באשר ליתר התרחישים, הסביר כי מדובר במרחקי חציה קצרים יותר ולכן התאונה בלתי נמנעת (מעמ' 41 לפרוט' בש' 26 עד עמ' 42 בש' 9).

4.5 ניתוח עדויות הבוחן והמומחה

כפי שצוין לעיל, משביקשו הצדדים שניהם כי אאמץ את גרסת הנאשם להתרחשות התאונה, אבחן את ממצאי הבוחן והמומחה על פי אותה גרסה, חרף הקושי להתעלם מגרסת העד הניטרלי, אשר פועלת לטובת הנאשם (הן הבוחן והן המומחה הסכימו כי לפיה התאונה בלתי נמנעת) ואשר אף המומחה מטעם ההגנה העיד כי הוא מסכים עמה (עמ' 37 לפרוט' בש' 31-30).

מעיון בדו"ח הבוחן ובחוות הדעת ולמקרא עדויותיהם של השניים, עולה כי הם אינם חולקים על הקביעה לפיה לו היה הנאשם בולם בלימת חירום עת הבחין לראשונה בהולך הרגל (בין אם ממרחק של 92.7 מטרים, כקביעת הבוחן ובין אם ממרחק של 86 מטרים, כקביעת המומחה), התאונה היתה נמנעת.

לדידי, השאלה האמיתית בתיק זה היא האם בנסיבות המקרה דנן יש לקבוע כי הנאשם אכן נהג בקלות ראש אם לאו. במילים אחרות, השאלה היא האם חלה על הנאשם חובה לבלום בלימת חירום עם הבחינו בהולך הרגל ומשלא עשה כן, התרשל בנהיגתו, או שמא התנהגותו של הנאשם - סטייה לנתיב השמאלי כדי למנוע פגיעה בהולך הרגל היא סבירה בנסיבות העניין.

היה וייקבע כי התנהגותו של הנאשם בנסיבות היתה סבירה, יש לקבוע את נקודת ההתייחסות, לפיה ייערכו החישובים, כנקודה בה הסתובב הולך הרגל על מעבר החציה, כפי שקבע המומחה.

מכירה אני וערה לפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה, לפיה נהג רכב חב חובת זהירות מושגית כלפי יתר המשתמשים

בדרך ובכלל זה כלפי הולכי רגל בכלל ובמעבר חצייה בפרט ועליו אף להתחשב באפשרות כי הולך הרגל ינהג באופן רשלני (ראו ע"פ 558/97 מליניק נ' מדינת ישראל (3.5.98) וע"פ 8827/01 שטרייזנט מ' מדינת ישראל (13.7.03)). אלא שבענייננו שונים הם פני הדברים, ואנמק.

כאמור, אין חולק כי בהגיעו לצומת, היה לנאשם אור ירוק ברמזור.

בסעיף 13 לת/1 (דו"ח הבוחן) צוין כי אין ירוק משותף בין הפאזה של הנאשם לבין הפאזה של הולך הרגל. הנאשם טען כי הנורה של האור האדום ברמזור של הולך הרגל לא עבדה בעת התאונה והגיש תמונות אותן צילם ביום התאונה (נ/2) לתמוך טענתו. מהתמונות אכן עולה כי האור האדום ברמזור של הולך הרגל לא עבד. הבוחן אמנם העיד כי אם הייתה נורה שרופה הוא היה רושם זאת בדו"ח, אולם לא ידע להשיב אם בדק זאת במקרה דנן (עמ' 10 לפרוט').

על כן אני קובעת כי הולך הרגל חצה את מעבר החצייה באור אדום.

תקנה 52(6) לתקנות התעבורה, עליה ביססה המאשימה סיכומיה אמנם קובעת כי "נוהג רכב חייב להאט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש בהתקרבו למעבר חצייה", ברם מקום בו מדובר במעבר חצייה מרומזר, חלות הוראותיה של תקנה 22 לתקנות התעבורה, המטילה חובה על עובר הדרך לציית לתמרורים ולהלן לשונו:

22. (א) עובר דרך חייב לקיים את ההוראות הניתנות בתמרור, אולם תהיה הגנה טובה לנאשם אם יוכיח שהתמרור הוצב, סומן או נקבע שלא כדין.
(ב) האותות הניתנים על ידי רמזור, למעט אור צהוב מהבהב, יהיו עדיפים על כל תמרור הקובע מתן זכות קדימה."

כי כך, סבורה אני כי לא חלה על הנאשם חובת הזהירות המוגברת ולא היה עליו לצפות כי עת הוא נוסע בכביש בינעירוני, מקום בו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש, במהירות של 70 קמ"ש, באור ירוק מלא ברמזור בנתיב נסיעתו, יקפוץ לכביש הולך רגל כשהאור במעבר החצייה הינו אדום.

עתה אבחן האם האופן בו נהג הנאשם בנסיבות המקרה, רשלני.

מהראיות שהובאו בפניי עולה, כי הנאשם אמנם לא בלם בלימת חירום, ברם ברי כי הוא האט את מהירות נסיעתו עת הבחין בהולך הרגל. על האטת המהירות ניתן ללמוד הן מגרסת הנאשם, לפיה כשהבחין בהולך הרגל הוא סטה לנתיב השמאלי והאט (ש' 18 בת/6 ועמ' 30 לפרוט' בש' 1), הן מהעובדה כי הוא נעצר 7 מטרים לאחר מעבר החצייה (ראה ת/1 ת/3 ות/4) והן מהעובדה כי הולך הרגל נפל כ-70 ס"מ מאי התנועה. דומה כי אין חולק שלו היה הנאשם פוגע בהולך הרגל במהירות של 70 קמ"ש, אזי הולך הרגל היה עף מעוצמת הפגיעה והנאשם היה נעצר במרחק של לא פחות מ-52 מטרים ממעבר החצייה (ראה חישובי הבוחן בת/2 וסעיף 3.9 לחוות דעתו של המומחה).

בנסיבות שתוארו לעיל (דרך בינעירונית, אור ירוק בכיוון נסיעת הנאשם ואור אדום בכיוון חציית הולך הרגל), איני מוצאת לקבוע כי בלימת חירום היא אמצעי הזהירות היחיד או האפשרות היחידה בה הנאשם היה חייב לנקוט כדי למנוע את התאונה, אלא סבורה כי הדרך בה נהג - סטייה מנתיב נסיעתו, תוך האטת מהירות הנסיעה, היא סבירה בנסיבות העניין, שכן אין מחלוקת כי לו היה הולך הרגל משלים את חצייתו ולא סב על עקבותיו לעבר רכבו של הנאשם, לא היתה מתרחשת תאונה.

כי כך, סבורה אני כי יש לאמץ את עמדת המומחה ולקבוע כי הנקודה הקריטית לבחינת השאלה האם היה באפשרות הנאשם למנוע את התאונה, היא הנקודה בה הולך הרגל סב על עקבותיו לאחר.

קרי, את החישובים יש לעשות מאותה נקודה בה הסתובב הולך הרגל על מעבר החציה ולא מהנקודה בה הבחין בו הנאשם לראשונה.

עיון בדו"ח הבוחן (ת/1 ות/2), בחוות הדעת (נ/4) ובעדויותיהם של הבוחן ושל המומחה מלמד כי כל אחד מהם ערך חישובים לפי ערכים או נתונים שונים. הנתונים כאמור, סטטיסטיים, בהעדר ממצאים בשטח, כגון סימני בלימה.

רוצה לומר, כי גרסאות הבוחן והמומחה לעניין הנתונים הינן בגדר הערכה בלבד ובנסיבות אלה, אני מקבלת את עמדת המומחה, כי יש לערוך את החישובים על פי הנתונים המיטיבים עם הנאשם (ראה לעניין זה עפ"ת 24027-10-14 **פוצ'קוב נ' מ"י** (24.11.14)).

עתה אתייחס לכל אחד מהנתונים הרלבנטיים לענייננו, מהנקודה בה הסתובב הולך הרגל על מעבר החציה.

• מהירות נסיעת הנאשם

הנאשם מסר במשטרה (ת/6) כי נסע במהירות של 60-70 קמ"ש והצדדים שניהם הסכימו כי יש לחשב מהירות נסיעתו על פי הערך המיטיב עמו - קרי - 70 קמ"ש.

עם זאת, יש לזכור כי עם הסטייה לנתיב השמאלי הנאשם האט את מהירות נסיעתו ומכאן לא הובאו בפניי נתונים באשר למהירות הנסיעה.

הבוחן ביצע "שחזור" של האירוע בהחזירו את הרכב לאחר, מהמקום בו נעצר (7 מ' ממעבר החציה), ברם אותו "שחזור" בוצע בהתייחס למהירות נסיעה של 70 קמ"ש, כאשר, כפי שצוין לעיל, ברי כי המהירות היתה נמוכה יותר.

רוצה לומר, כי מהירות הרכב נקבעה באמצעות הערכה בלבד ולא הוכחה מעבר לספק סביר.

• מהירות הולך הרגל

גם לגבי מהירות החציה של הולך הרגל, הנתונים לפיהם נערך החישוב, נקבעו לפי הערכה.

הן הבוחן והן המומחה הסכימו כי טווח קצב החציה של הולך הרגל, בהתייחס לגילו, לפי חוזר הדרכה 19/96, שמדריך את בוחני התנועה וקובע קצב הליכה להולכי רגל במצבים שונים (להלן: "**חוזר ההדרכה**"), קובע לגבי גברים בגיל שנע בין 60-6 שנה, קצב הליכה מהירה שנע בין 1.5-2.2 מטר לשנייה.

הבוחן והמומחה הסכימו שניהם כי הולך הרגל הלך בהליכה מהירה, אך עשו שימוש בערכים שונים בחישוב מהירות הליכתו.

הבוחן העריך את קצב ההליכה של הולך הרגל במהירות של 2 מטר לשנייה והסביר כי הוא "לא בא לטובת הנהג או לרעת הנהג", אלא קבע את קצב ההליכה כמעט בערך העליון, שכן הולך הרגל היה מבוגר עם שקיות בידיים (עמ' 6 לפרוט' בש' 1-18).

המומחה לעומת זאת, לקח את הנתון המיטיב עם הנאשם, קרי, מהירות של 2.2 מטר לשנייה.

אין חולק כי הולך הרגל החזיק שקית בידו. השקית ותכנה נמצאו בשטח (ראה ת/4 ועדות הנאשם בעמ' 30 לפרוט' בש' 18-19), אולם לא נבדקו ולא נשקלו.

בנסיבות אלה, בהיותנו מצויים בגדרי ההליך הפלילי, בו על הספק לפעול לטובת הנאשם, משאין בנמצא נתונים עובדתיים וקביעת מהירות הליכת הולך הרגל באה על בסיס השערות בלבד, אני סבורה כי יש לקבוע כי הולך הרגל הלך במהירות של 2.2 מטר לשנייה.

הבוחן והמומחה היו חלוקים גם באשר למהירות הסיבוב של הולך הרגל על מעבר החציה, אולם משקבעתי כי הנקודה ממנה יש לערוך את החישובים היא רגע חזרתו של הולך הרגל לאחור, אזי מהירות הסיבוב שלו אינה רלבנטית עוד.

• זמן התגובה של הנאשם

הבוחן ערך חישוביו בהתייחס לזמן תגובה של 1.05 ש' ונימק זאת בכך שמשדובר בצומת מרומזר, עם מעבר חציה, חלה על הנאשם חובת זהירות מוגברת וכלשונו: "אין לך גורם הפתעה ברגע שאתה מתקרב לצומת עם מעבר חציה אפילו שיש לך ירוק" (עמ' 10 לפרוט' בש' 12-24).

מנגד, המומחה ערך חישוביו בהתייחס לזמן תגובה בהפתעה של 1.5 ש' והסביר בחוות הדעת כי חציה של הולך רגל באדום, כשלנהג יש אור ירוק, בכביש בינעירוני, היא מפתיעה ולכן יש להוסיף לזמן התגובה הרגיל, של 1.05 ש', את גורם ההפתעה. המומחה לא נחקר בחקירה נגדית על קביעתו ביחס לזמן התגובה.

כפי שצוין לעיל, אמנם הלכה היא כי נהג סביר צריך לצפות גם התנהגות רשלנית של הולך רגל. עם זאת, אין דורשים מנהג סביר לחזות מראש רשלנות רבתי מצד נהג אחר או, לענייננו, מצד משתמש אחר בדרך (ראה ע"פ 737/81 ג'אבר נ' מ"י (1.2.82)). בנסיבות בהן עסקין (כביש בינעירוני, מעבר חציה מרומזר, אור ירוק לנאשם ואור אדום להולך הרגל), סבורה אני כי יש לאמץ את עמדת המומחה ולקבוע זמן תגובה של 1.5 ש', הכולל את גורם ההפתעה ולא זמן תגובה רגיל של 1.05 ש', כפי שקבע הבוחן.

• מקדם חיכוך

בוחן המאשימה קבע מקדם חיכוך של 0.6, ללא שביצע בדיקת וריקום, לדבריו כיוון שהמכשיר היה מקולקל. הדברים לא תועדו והבוחן לא ידע לנקוב במועדים המדויקים בהם היה המכשיר מקולקל.

בחקירתו הנגדית אישר כי מקדם החיכוך יכול להיות גם 0.5 וגם 0.7 (עמ' 12 לפרוט' בש' 6-25) וכמו ביתר הנתונים, גם כאן אני סבורה כי משעסקין בהערכה, יש להשתמש בנתון שמיטיב עם הנאשם וקובעת כי מקדם החיכוך הינו 0.5, כפי שקבע המומחה.

• הזמן בו שהה הולך הרגל על מעבר החציה

הבוחן חישב את המרחק שחצה הולך הרגל לפי הצבעת הנאשם (מבלי לצלם ההצבעה) וקבע כי הולך הרגל חצה 4.7 מ', הסתובב על עקבותיו והספיק לחצות 4 מ' נוספים בכיוון הפוך עד שנפגע.

כפי שצוין לעיל, אם לאמץ גרסת הנאשם, אזי לצורך הקביעה האם הנאשם התרשל, יש לחשב הנתונים מהרגע בו הולך הרגל חזר על עקבותיו וחצה מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם (שלא כנטען בכתב האישום), היינו, במהלך 4 המטרים אותם חצה עד הפגיעה.

על פי שנקבע לעיל באשר למהירות החציה של הולך הרגל (2.2 מ' לשנייה), נמצא כי הולך הרגל שהה על מעבר החציה טרם הפגיעה 1.8 ש' והרכב של הנאשם נמצא במרחק של 35.3 מ' ממעבר החציה (ראה סעיף 3.10.5 לחוות הדעת).

• מרחק העצירה שהיה דרוש לנאשם

כאמור, הן הבוחן והן המומחה הסכימו כי הנאשם נסע במהירות של 70 קמ"ש, אם כי אין חולק כי מדובר בהערכה בלבד. יתרה מזאת, אני מסכימה עם קביעת המומחה בסעיף 3.12.1 לחוות הדעת, לפיה לא ניתן לבצע "שחזור" תוך החזרת הרכב לאחר במהירות קבועה של 70 קמ"ש, שכן ברי כי הנאשם האט את מהירות נסיעתו טרם הפגיעה ואף ניתן לומר כי הפגיעה אירעה תוך כדי בלימה, הגם שלא נמצאו סימני בלימה על הכביש (בהקשר זה יצוין כי אף אחד

מהצדדים לא העלה טענה או שאלה בנוגע למערכת בלמים הכוללת (ABS), כפי שניתן ללמוד מהעובדה כי הנאשם נעצר 7 מ' לאחר מעבר החציה.

עם זאת, משקבעתי כי את החישובים יש לערוך בהתייחס לנתונים המיטיבים עם הנאשם, יש לחשב את מרחק העצירה לפי מהירות נסיעה של 70 קמ"ש, זמן תגובה בהפתעה של 1.5 ש' ומקדם חיכוך של 0.5.

אני מאמצת את חישובי המומחה לפי הנתונים האמורים, לפיהם נדרשו לנאשם 67.74 מ' כדי לעצור (מרחק תגובה של 29.16 מ' בתוספת מרחק בלימה של 38.58 מ' - סעיף 3.9 לחוות הדעת).

• מסקנות

מכלול הנתונים שנקבעו לעיל: מהירות נסיעה של 70 קמ"ש (19.44 מ'/ש'); מהירות חציה של 2.2 מ'/ש'; שהות הולך הרגל על מעבר החציה משך 1.8 ש'; זמן תגובה של 1.5 ש'; הימצאות הרכב במרחק של 35.3 מ' ממעבר החציה כשהולך הרגל חזר לאחור ומרחק עצירה של 67.74 מ' מובילים למסקנה כי המרחק שנדרש לנאשם כדי לעצור היה גדול מהמרחק שעמד לרשותו.

איני מתעלמת מהעובדה כי בסופו של דבר נעצר הנאשם 7 מ' לאחר מעבר החציה, ברם לא הבוחן ולא המומחה יכולים היו לקבוע מהירות נסיעתו המדויקת טרום הפגיעה.

על כן, כשמהירות הנאשם לא הוכחה מעבר לספק סביר ולאור שפורט לעיל, אני קובעת כי הנאשם לא התרשל בנהיגתו והתאונה, לדאבון הלב, הייתה בלתי נמנעת.

5. קיומם של מחדלי חקירה

לצד שפורט לעיל יש ליתן את הדעת למחדלי החקירה שנפלו בתיק דנן.

כך, לא בוצע ניסוי במכשיר וריקום כדי לקבוע את מקדם החיכוך, כך לא נבדקה או נשקלה השקית שהחזיק הולך הרגל את חצה את הכביש, כך לא נבדקו מצלמות בצומת, כך לא צורפו לתיק צילומים שערך הבוחן במקום התאונה וכך, למרבה הפליאה, לא נחקר עד ניטראלי נוסף, אשר ראה את התאונה.

ע.ת. 4, רס"מ שמואל כץ, סייר תנועה במשטרת חדרה ערך דו"ח פעולה (ת/8), ממנו עולה כי כשהגיע למקום התאונה, ניגש אליו בחור העונה לשם תאופיק אבו אל היגא ת.ז. מטמרה מספר טלפון., ומסר כי היה בצומת, ביציאה מכפר קרע ברמזור לכיוון עפולה וראה את התאונה.

הבוחן, אשר ניהל את החקירה בתיק, לא יכול היה להסביר מדוע לא חקר את אותו בחור מטמרה, חרף הימצאותם של כל הפרטים הנדרשים כדי ליצור עמו קשר ולזמנו לחקירה.

בנסיבות בהן עמדו בפני המאשימה שתי גרסאות עובדתיות שונות לחלוטין באשר לאופן חציית הולך הרגל את מעבר החציה עובר להתרחשות התאונה, קרי, כשקיימת מחלוקת עובדתית באשר לאופן קרות התאונה ובשים לב לחשש כי עדותו של הנאשם, שהינו צד מעוניין, אינה אובייקטיבית, מתעצם ביתר שאת המחדל של אי חקירת עד, אשר יכול היה לשפוך אור על נסיבות התרחשות התאונה.

בהקשר זה יש להזכיר את הכלל לפיו הימנעות בעל דין מהצגת ראיה רלוונטית המצויה בהישג ידו, ללא שניתן לכך הסבר סביר, מובילה למסקנה כי אילו הובאה על-ידו הראיה, הייתה זו פועלת כנגדו (לעניין זה ראו דנ"פ 3750/91 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1994); ע"פ 11331/03 **קיס נ' מדינת ישראל** (2004) וע"פ 4844/09 **חאתם מסעאד נ' מדינת ישראל** (31.5.10)). הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר אי הבאת הראיה נעשית על-ידי רשויות התביעה, שלגביה קיימת ציפייה כי לא תימנע מלחשוף לפני בית המשפט את מלוא חומר הראיות הרלוונטי שבידיה, בין אם תומך הוא בגרסתה ובין אם לאו (ראה לעניין זה ע"פ 3417/99 **הר-שפי נ' מדינת ישראל** (2001)).

יוער בדרך אגב, כי המאשימה בסיכומיה כלל לא נתנה דעתה למחדלי החקירה המפורטים, מחדלים, שבנסיבותיו המיוחדות של התיק דנן, מעצימים הספק בדבר רשלנותו של הנאשם ואחריותו לתאונה.

6. סוף דבר

אני מורה על זיכוי של הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום וזאת, מחמת הספק.

ניתנה היום, כט אייר תשע"ו, 06 יוני 2016, במעמד הצדדים

טל תדמור-זמיר, שופטת